

prof. dr hab. Elżbieta Wesołowska
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
w Poznaniu

Poznań, 16 września 2025 r.

RECENZJA
OSIĄGNIĘCIA I DOROBKU NAUKOWEGO DR EDYTY GRYKSY-PAJĄK
W ZWIĄZKU Z POSTĘPOWANIEM O NADANIE STOPNIA NAUKOWEGO
DOKTORA HABILITOWANEGO W DZIEDZINIE NAUK
HUMANISTYCZNYCH,
W DYSCYPLINIE LITERATUROZNAWSTWO

Recenzja została sporządzona na podstawie decyzji Rady Doskonałości Naukowej oraz uchwały nr 19/2025 Rady Dyscypliny Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Śląskiego w Uniwersytecie Śląskiego w Katowicach z dnia 30 maja 2025 r. o powołaniu komisji habilitacyjnej, celem przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego Pani dr Edyty Gryksy-Pająk i powołaniu mnie na recenzenta, o czym zostałam powiadomiona odpowiednim pismem.

Podstawą sporządzenia recenzji jest dokumentacja oraz kopie prac przedłożone przez dr Edytę Gryksę-Pająk, dołączone do powiadomienia, na które składają się: wniosek o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego, kopia dyplomu uzyskania stopnia doktora, autoreferat wraz z opisem głównego osiągnięcia naukowego, wykaz opublikowanych prac naukowych, informacja na temat osiągnięć w zakresie działalności organizacyjnej oraz dydaktycznej, oświadczenie na temat wkładu pracy w czterech publikacjach współautorskich ujętych w wykazie. Dokumentacja zawiera także poświadczenia udziału Habilitantki w konferencjach naukowych i popularno-naukowych, w projektach i zespołach badawczych oraz zawiera informacje na temat otrzymanych przez nią nagród i wyróżnień oraz otrzymanych grantów.

**Podstawą wniosku jest osiągnięcie naukowe:
„CYNEGETICA” GRACJUSZA FALISKUSA, WYDAWNICTWO
UNIwersYTETU ŚLĄSKIEGO, KATOWICE 2024.
wraz z dwoma artykułami naukowymi opublikowanymi**

a/ w czasopiśmie punktowanym z listy ministerialnej:

Relacja człowiek-zwierzę w poemacie „Cynegetica” Faliskusa na marginesie tradycji antycznych polowań, Colloquia Litteraria, półrocznik Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie 2023, t. 35, nr 2, s. 27–41.

b/ w monografii wieloautorskiej

***Ars venandi* w twórczości Owidiusza na marginesie „Cynegetica” Gracjusza Faliskusa. Wybrane aspekty w: Dwa millennia z Owidiuszem, red. Ł. Berger, M. Miazek-Męczyńska et al., Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2020, s. 143–155.**

1. Sylwetka Habilitantki

Dr Edyta Gryksa-Pająk urodziła się w 1987 r.

Ukończyła studia w 2011 r. na podstawie pracy magisterskiej pt. „Gladius i ensis w cywilizacji rzymskiej” napisanej pod opieką dr Patrycji Matusiak.

W 2016 roku obroniła doktorat z nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa napisany pod opieką promotorską dr hab. Anny Kucz z UŚ (promotorem pomocniczym była dr Patrycja Matusiak) pt. „Obraz Rzymu u Florusa”. Recenzentem pracy był prof. Marian Szarmach oraz dr hab. Bogdan Burliga, prof. UG.

Od 01. 10. 2017 do 30.09. 2018 była zatrudniona w Uniwersytecie Śląskim w Katowicach na stanowisku starszego wykładowcy

Od 01. 10. 2018 do teraz pracuje jako adiunkt na tej samej uczelni.

Dr E. Gryksa-Pająk ma w swym pozostałym dotychczasowym dorobku naukowym:

3 monografie naukowe: pierwsza to rozszerzona wersja doktoratu, druga powstała w współpracy z prof. Anną Kucz, a trzecia stanowi główne osiągnięcie naukowe i stała się podstawą przedłożonego wniosku. Poza tym jest autorką:

5 artykułów naukowych powstałych przed doktoratem.

11 innych artykułów (8 z nich z listy ministerialnej czasopism punktowanych) powstałych po doktoracie (od 20 do 100 pkt.)

7 rozdziałów w zbiorowych monografiach (w tym 1 przed doktoratem).

Ocena dwóch publikacji wchodzących w skład głównego osiągnięcia naukowego Habilitantki:

a/ Relacja człowiek-zwierzę w poemacie „Cynegetica” Faliskusa na marginesie tradycji antycznych polowań, „Colloquia Litteraria”, półrocznik Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie 2023, t. 35, nr 2, s. 27–41.

Artykuł jest wartościowy jako ukazujący szeroką panoramę świadectw antycznych na temat roli koni i psów w polowaniach i odpowiedniej dbałości o nie. Przywołano wielu autorów antycznych, zarówno greckich (np. Ksenofont, Arrian czy Oppian), jak i rzymskich (np. Pliniusz Starszy oraz Nemezjan). Wydaje się interesujący też (a nieporuszony przez Autorkę, a ja nie jestem bynajmniej fanką polowań...) aspekt takiego ułożenia psów myśliwskich, aby nie rozszarpały upolowanej zwierzyny. Czy antyczni dydaktycy łowiectwa nie widzieli tego problemu? Wszak drastyczny przykład takiego zachowania się psów mamy w tragicznej historii Akteona, którego własne psy – po obszernym katalogu ich imion i ras – rozszarpały po jego przemianie w jelenia (Owidiusz, *Metamorfozy* III).

W artykule, skądinąd interesującym, poruszającym bowiem kwestie traktowania oraz dbałości o zwierzęta „użytkowe” w czasie polowania, tj. psy i konie, nie ma szerszej wzmianki o uznanym w antyku i jeszcze w średniowieczu autorytecie, naśladowcy Columelli, Palladiuszu, który przekazał wiele cennych uwag na temat hodowli oraz troski o konie w swym zachowanym fragmentarycznie traktacie o sztuce weterynaryjnej. Jest to co prawda pisarz znacznie późniejszy, podobnie jak Wegecjusz (obaj żyjący kilka wieków po Faliskusie), jednak ich choćby wzmiankowanie dałoby jeszcze kolejny element do tytułowej antycznej tradycji (dbałości o zwierzęta), szczególnie, że możemy domniemywać, że obaj późnoantyczni autorzy mogli inspirować się w jakimś stopniu poematem Faliskusa, co mogłoby z kolei okazać się polem do ciekawych rozważań porównawczych – już w innym artykule.

Razi w tym artykule propagandowo-apologetyczny ton na temat polowań, szczególnie w ostatniej części artykułu. Mnie osobiście brak było też bezpośrednich cytatów z renomowanych przekładów Ksenofonta i Arriana, co Habilitantka zastąpiła niekiedy posilkowaniem się źródłami pośrednimi, i to z pracy o dość niskim potencjale naukowym, jak książka Pauliny Zwolskiej, *Pies, antyczny przyjaciel*. Tego rodzaju

praktyki nie powinny mieć miejsca w artykułach o odpowiedniej randze naukowej. W takim wypadku, wobec braku polskiego przekładu, należy zaproponować własne tłumaczenie albo zweryfikować to dostępne, co trzeba wyraźnie zaznaczyć w przypisie.

b/ *Ars venandi* w twórczości Owidiusza na marginesie „Cynegetica” Gracjusza Faliskusa. Wybrane aspekty w: *Dwa millennia z Owidiuszem*, red. Ł. Berger, M. Miazek-Męczyńska et al., Poznań 2020, s. 143–155.

Artykuł stanowi interesującą próbę pewnych porównań „łowieckich” aspektów u Owidiusza i w twórczości Gracjusza Faliskusa. Czytelnik otrzymuje przekonujący obraz w aspekcie formacyjnym oraz sportowym. Polowania u obu poetów, jakkolwiek Autorka skupiła się zasadniczo w przypadku Owidiusza jedynie na jego „Sztuce kochania” w jej ujęciu porównawczym dają nam odświeżenie znanego w literaturze badawczej toposu *militia amoris*, który Autorka pokazuje przekonująco także jako bliskie *ars venandi*, co zresztą wiąże się z postulowaną przez nią tezą o silnym związku polowania z przysposobieniem do sztuki wojennej; ten aspekt, dzięki pielęgnowaniu *virtus* miał szczególny wymiar, wręcz patriotyczny. Tu jednak interesujące (choć dziś nieco bulwersujące) jest widzenie upragnionej kobiety w kategorii zwierzyny, na którą się poluje.

Pozytywnie oceniam obie publikacje jako takie. Są zarówno interesujące, o pewnym zacięciu filologicznym, jak i ukazują przedstawianą problematykę szerszej, bo z porównawczej perspektywy (Owidiusz – Gracjusz Faliskus oraz Faliskus – literacka tradycja antyczna polowań). Jednak zdziwienie budzi określenie dwóch artykułów wspomagających książkę jako „cyklu”, na mocy ustawowej umowy, że „cykl” jest tożsamy ze zbiorem lub serią tematyczną. To zdecydowanie zbyt duże słowo w przypadku zaledwie dwóch tekstów. Poza tym można by dyskutować na temat tak znaczącego ciężaru gatunkowego obu tych publikacji, aby ich jakość mogła zrównoważyć skromną ich liczbę w tym wniosku. Obie prace mają jednak dość duży ładunek informacyjny, co niezależnie od moich wątpliwości, świadczy o ich zasadniczej wartości.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego dr Edyty Gryksy-Pająk:

„Cynegetica” Gracjusza Faliskusa, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2024, ss. 146. .

Silą rzeczy ocenę tej publikacji przeprowadzę dwutorowo, kolejno jako publikację niezależną, następnie jako główne osiągnięcie w zgłoszonym wniosku habilitacyjnym. Jest to pierwsze w języku polskim monograficzne przedstawienie dokonania prawie nieznanego poety augustowskiego Gracjusza Faliskusa, którego poemat „Cynegetica” zachował się do naszych czasów w postaci 541 wersów. Widać tu wysiłek translatorski, tekst bowiem nierzadko nie jest ani prosty ani oczywisty. Zawiera bowiem wiele odwołań do tradycji literackiej. Zrozumiałe poza tym jest to, że wobec dzieła zachowanego w jakiejś części, nie można przeprowadzić badań na temat spójności dzieła czy jego całościowej kompozycji, jakkolwiek Autorka stara się ukazać ostatnie dyskusje wśród badaczy na temat budowy *prooemium* poematu.

Zdecydowanie nie przekonuje mnie przede wszystkim sposób zredagowania i wydania przekładu. „Szatkowanie” tekstu oryginału na części przetykane przekładem polskim nie sprzyja prawdziwej lekturze i nie jest wyrazem szacunku wobec dzieła oryginalnego, choćby nawet nienależącego do dzieł pierwszoplanowych w antycznej literaturze rzymskiej. Widoczna jest tu kontynuacja sposobu wydania widocznego już we wspólnej publikacji (2019 r.) z prof. Anną Kucz z UŚ łowieckiego dziełka Nemezjana z III w. p.n.e. Tylko, czy to dobry pomysł?

Przekład nie zawsze jest klarowny, jako przykład poddaję następujące passusy: w. 44–45 oraz 93–94). W mojej opinii sens tekstu jest tu niejasny, dlatego należy albo odejść od przekładu *stricte* filologicznego, którego trzyma się Autorka, albo opatrzyć miejsce odpowiednim przypisem. Poza tym nie przekonują mnie wtręty polskie Tłumaczki w nawiasach klamrowych, które pokazują ew. uzupełnienia w przekładzie. Nie ułatwia to lektury. Wstęp jest ciekawy, daje czytelnikowi ogólną orientację w literaturze dydaktyczno-łowieckiej.

Jednak moja ocena publikacji jako zgłoszonego głównego osiągnięcia w postępowaniu habilitacyjnym jest znacznie bardziej krytyczna.

Przed wszystkim pojawia się pytanie, czy tego rodzaju opracowanie niewielkiego i raczej „niszowego” dziełka antycznego stanowi istotny wkład w deklarowaną dziedzinę i dyscyplinę. Jest to co prawda pierwszy (zresztą filologiczny) przekład „Cynegetica” na język polski, jednak wstęp jest stosunkowo skromny i na poziomie niekiedy popularno-naukowym. Ściśle mówiąc Autorka porusza w nim kolejno różne istotne zagadnienia, jak: sylwetka autora, tradycja manuskryptów dzieła, charakter

dydaktycznych poematów, struktura dzieła, obraz polowania w starożytności i obecnie w aspekcie wojny. Czyni to jednak w sposób na ogół dość skrótowy. A przecież można by tutaj rozbudować skąpo przywołane, a nader ważne informacje na temat okazałej greckiej tradycji literatury związanej ze sztuką łowiecką (Ksenofont) czy wręcz pokazać literackie sceny polowań w literaturze rzymskiej (np. u Owidiusza). Skoro Autorka podaje za Faliskusem przykłady troski o psy i konie, po prostu trzeba było pokazać je na tle na ile skorzystał z ówczesnych osiągnięć w tej dziedzinie, np. Palladiusz w swoim traktacie o sztuce weterynaryjnej i może wspomnieć o również kilka wieków późniejszej tradycji weterynaryjnej w Rzymie w zakresie sztuki leczenia koni zaprezentowanej przez Wegencjusza, który zapewne czerpał z osiągnięć swoich poprzedników, jakkolwiek nic nie wiemy o jego zainteresowaniach myśliwskich. Tu też pojawia się bardzo istotne pytanie o grecką tradycję tej tematyki, o czym nie wystarczy dość zwięzłe wiadomości we Wstępie. W tego rodzaju wprowadzeniu o ambicjach monograficznych powinna się także znaleźć szerzej zarysowana panorama eposu dydaktycznego jako gatunku, który w szczególnej formie znalazł u Faliskusa swoje urzeczywistnienie literackie. Warto było także przeanalizować także kwestie metryczne oraz stylistyczne dziełka, czego tym bardziej nie widać w prozatorskim i filologicznym przekładzie Dr Gryksy-Pająk. Zdaję sobie sprawę, że Habilitantka mogła czuć opór przed nadmiernym rozbudowywaniem wprowadzenia, co groziłoby zachwianiem równowagi pomiędzy komentarzem i tekstem przekładu. Wracam tu jednak do sposobu zredagowania dziełka. Można by było w jakimś stopniu tego uniknąć, wydając pracę inaczej, tj. nie tak „gęsto” oraz z podziałem łaciny i przekładu pomiędzy dwie równoległe strony.

Ocena pozostałego dorobku naukowego Habilitantki:

Kiedy przegląda się całość dorobku naukowego dr Gryksy-Pająk, rzucają się w oczy jej zainteresowania historyczne, szczególnie na wcześniejszym etapie działalności, kilka artykułów bowiem poświęciła wybranym aspektom poruszonym w twórczości m. in. Herodota, Liwiusza oraz Florusa.

Artykuły autorstwa dr Gryksy-Pająk oraz rozdziały w monografiach zbiorowych są przygotowane na ogół na odpowiednim poziomie naukowym, co nie dziwi jako wcześniej poddane procesowi recenzyjnemu. Krótko omówię tu dwa wybrane teksty z grupy artykułów niebędących podstawą niniejszego wniosku, a wydanych w ważnych periodykach krajowych:

a/ Vir Romanus – Probus, honestus, benevolus? – postulowane cechy Rzymianina a wizerunki władców dynastii julijsko-klaudyjskiej w wybranych passusach dzieł antycznych, „Collectanea Philologica”, t. 23, 2020, s. 111–127.

Autorka, opierając się na bogatej bibliografii, pokazuje wizerunki wybranych władców pierwszego okresu istnienia Imperium Romanum wobec oczekiwań, wyobrażeń i propagandy ówczesnej. To ciekawy tekst, który może zyskałby jeszcze na wartości, gdyby uwzględnić także szczególny obiektywizm żyjącego jeszcze przed Augustem Sallustiusza (H. Appel 2004), który mógł však wpłynąć na sposób rzymskiego traktowania przeszłości. Można było także poszerzyć rozważania na temat niewątpliwie mityczno-propagandowego traktowania mitu o czterech wiekach ludzkości (Musialska 2003). Artykuł Habilitantki jest wartościowy, jakkolwiek pozostawia niedosyt w konkluzji, co w dużej mierze bierze się z nierównego traktowania źródeł poznania wizerunków cesarzy budowanych przez ówczesnych historyków, np. ledwie wzmiankowanego Kasjusza Diona. Dyskusyjna jest także wysoka ocena obiektywizmu Swetoniusza.

b/ Drugi artykuł to „Between Silence and Silence The Sonic World of Calpurnius Siculus’ Eclogues, “Classica Cracoviensia”, vol. 26, 2023, s. 289–306.

To ciekawa i przekonująca próba pokazania efektów dźwiękowych w wybranych eklogach Kalpurniusza, kiedy „słyszymy” pieśń wykonywaną przez pasterza, a natura mu towarzyszy. Mamy tu bowiem nagromadzone aliteracje oraz zbitki odpowiednich głosek dla wzmocnienia efektów dźwiękowych, co wpisuje się w poetykę sielanki i harmonii człowieka z naturą. Ten tekst oceniam wysoko.

Nie widać niestety w dorobku Habilitantki prac wydanych w czasopismach zagranicznych (a więc siłą rzeczy o znacznie szerszym zasięgu). To może dziwić, zważywszy na fakt, że dr Gryksa-Pająk wystąpiła na trzech konferencjach o zasięgu europejskim lub światowym (o czym poniżej). Zasadne więc jest pytanie o sposób zarządzania przez Habilitantkę swoim dorobkiem naukowym. Tę część dodatkowego dorobku naukowego Habilitantki oceniam łącznie pozytywnie.

Aby pokazać dużą aktywność konferencyjną i popularyzatorską dr Gryksy-Pająk wystarczy nadmienić, że;

1. Brała udział z referatem w 1 międzynarodowej oraz 5 ogólnopolskich konferencjach naukowych (przed doktoratem)

2. Brała udział z referatem w 18 ogólnopolskich konferencjach naukowych (po doktoracie)
3. Brała udział w 8 międzynarodowych konferencjach naukowych, w tym 2 zagranicznych (po doktoracie).
4. Była współorganizatorem 3 konferencji krajowych
5. Była głównym organizatorem 5 konferencji o zasięgu ogólnopolskim.
6. Była członkiem komitetów naukowych 4 konferencji ogólnopolskich.
7. Uczestniczyła w pracach nad projektem DUN.
8. Uzyskała i zrealizowała własny grant NCN „Miniatura 2”.

Zagraniczne wyjazdy, staże naukowe i kwerendy:

a/ była trzykrotnie (1 raz przez miesiąc oraz 2 razy przez tydzień) w Rzymie oraz Londynie w ramach stypendium przyznanego jej przez Fundację Lanckorońskich z Brzezia.

b/ była dwukrotnie (3 tygodnie oraz 1 tydzień) w Rzymie w ramach prowadzonego przez siebie grantu NCN „Miniatura 2”.

Recenzje naukowe:

Jest autorką 2 recenzji naukowych.

Habilitantka brała też czynny udział w 14 odczytach i warsztatach naukowych o charakterze popularno-naukowym.

Należy tu zwrócić uwagę na spory zakres tematyczny wystąpień Habilitantki. W swych referatach zajęła się bowiem nie tylko kwestiami literackiego obrazu antycznego łożnictwa, co wiąże się z jej głównym osiągnięciem, ale także m.in. poruszyła kwestie: ideału Rzymianina, trujących właściwości wina w czasie wojny, antyku u Herberta i w „Harrym Potterze”, problematyki poezji Kalpurniusza, rzymskiego systemu tortur, samobójstwa antycznego czy sposobu widzenia zdrady w świecie antycznym.

Dr E. Gryksa-Pająk była także aktywna na polu współpracy uczelni ze szkołami średnimi Śląska, co wykazała, 4 razy wygłaszając prelekcje dla uczniów liceum ogólnokształcącego. Dlatego aktywność konferencyjną i popularyzacyjną dr Gryksy-Pająk, jako część dorobku Habilitantki, oceniam bardzo pozytywnie. Mogę tu wyrazić nadzieję, że Habilitantka wróci do niektórych poruszonych przez siebie zagadnień i opracuje je jako wartościowe artykuły. Oczywiście jest bowiem, że nawet najbardziej fascynujące wystąpienia, choćby i wywołujące ożywioną dyskusję, są skazane jednak na krótkotrwały żywot, bo pamięć słuchaczy jest przecież ulotna i zawodna.

Konkluzja:

Oceniam raczej pozytywnie całość dorobku publikacyjnego dr Edyty Gryksy-Pająk, a bardzo pozytywnie jej bardzo dużą aktywność konferencyjną i organizacyjną. Moje zastrzeżenia wobec działalności Habilitantki budzą dwie sprawy:

a/ czasopisma, w których drukowała dr Gryksa-Pająk mają zasadniczo charakter lokalny, związany z jej macierzystą uczelnią. Oprócz jednej publikacji w „Eos” (streszczenie doktoratu) brak innych czasopism rangi międzynarodowej, mimo że kilka artykułów powstało w języku angielskim lub jako pokłosie (jak można sądzić z podobieństwa tytułów) udziału Habilitantki w kilku konferencjach zagranicznych lub o charakterze międzynarodowym.

b/ w mojej opinii obfitość dorobku publikacyjnego dr Gryksy-Pająk nie zawsze przekłada się na solidnie merytoryczny ciężar tych publikacji.

Zastanawiałam się, jak ocenić kwestię spełnienia przez Habilitantkę kryterium o nawiązaniu współpracy w innym ośrodku. Nie jest dla mnie bowiem jasne, czy kilkakrotne (miesięczne i krótsze) wyjazdy do Rzymu lub Londynu zaowocowały rzeczywistą współpracą naukową. Z kolei oświadczenie prof. Gregory’ego Woolfa z Institute of Classics z University of London jest niewątpliwie potwierdzeniem współpracy międzynarodowej, ale brak prestiżowych publikacji, które by wyraźnie dokumentowały taką współpracę.

Ostatecznie więc podchodzę do spełnienia tego kryterium pozytywnie, jakkolwiek taka współpraca mogłaby zaowocować publikacjami w bardziej prestiżowych i międzynarodowych czasopismach.

Poza tym, główne osiągnięcie, tj. publikację książkową wraz z dwoma artykułami oceniam z pewnym wahaniem jako wystarczające. Moim zdaniem publikacja ma charakter zbyt mało pogłębiony. Wstęp bowiem, formalnie dotyka wielu zagadnień istotnych w tym aspekcie, ale Autorka podchodzi do wymienionych problemów w sposób skrótowy i niekiedy powierzchowny. Dlatego ta publikacja, w mojej ocenie, z pewnym trudem może być traktowana jako ważny wkład w rozwój wiedzy o antycznej literaturze, właśnie za względu na szczupłość i charakter popularyzatorski wstępu oraz całego dokonania translatorskiego, które nie stanowi jakiegoś szczególnie istotnego elementu wiedzy z historii literatury antycznej. Niewątpliwie jednak dokonanie dr Gryksy-Pająk broni się w jakimś stopniu faktem

pierwszeństwa pojawienia się w wersji polskiej, co niewątpliwie jest sporym osiągnięciem *per se*.

Przekład „Cynegetica” Gracjusza Faliskusa poprzedzony wstępem i komentarzem w mojej opinii jest jednym z wielu interesujących utworów antycznych o charakterze dydaktycznym i poetyckim. Jednak sposób opracowania oraz wstęp, który nie w pełni jest opracowaniem monograficznym, nie wnosi moim zdaniem znaczącego wkładu w rozwój literaturoznawstwa antycznego. Nie zmieniają tego faktu dwa artykuły, na temat relacji człowiek-zwierzę u Gracjusza Faliskusa w jego poemacie oraz związków Owidiusza z tradycją myśliwską w jego „Sztuce kochania”. Oba bowiem teksty mają charakter częściowo popularyzatorski, co z jednej strony jest ich zaletą, z drugiej jednak nie mogą one zrównoważyć braków merytorycznych i redakcyjnych osiągnięcia naukowego, które wraz z nimi stanowi podstawę wniosku habilitacyjnego.

W opinii recenzentki dobrze by był w najbliższej przyszłości temat antycznego łowiectwa w Rzymie lub także w Grecji rozwinąć w cykl artykułów opublikowanych w prestiżowych czasopismach krajowych lub zagranicznych i w efekcie w monografię z prawdziwego zdarzenia, tj. z wyczerpującym wstępem i przypisami, np. przedstawiającej wybrane zagadnienia oraz odpowiednie teksty sztuki łowieckiej w antycznym świecie, zarówno w aspekcie dydaktycznym, jak i literackim oraz mitologicznym, co zresztą (jak rozumiem) było tematem rozpoczętej w 2029 r. współpracy zespołu śląskiego (dr hab. Anna Kucz i dr Edyta Gryksa-Pająk, dr Patrycja Matusiak) z prof. Gregorym Woolfem z Institute of Classical Studies of University of London. W ten sposób pokazano by też wyraźniej wymierne efekty tej współpracy w postaci prestiżowych publikacji.

Ostatecznie jednak mimo tych wątpliwości, akceptuję wniosek habilitacyjny zgłoszony przez dr Edytę Gryksę-Pająk. W moim przekonaniu wartość wniosku jest wzmocniona znacząco zarówno dużą aktywnością publikacyjną i wartością dorobku Autorki, jak i nieprzeciętną aktywnością organizatorską, popularyzatorską i dydaktyczną, przy dużym osiągnięciu, jakim jest zdobycie grantu NCN „Miniatura 2” oraz kilkakrotnym udziale w konferencjach zarówno międzynarodowych, jak i zagranicznych.